

สรุปและ เสนอแนะ

5.1 สรุป

ประเทศไทยได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 มาเป็นเวลาเกือบ 30 ปี แต่จำนวนโสเภณีในประเทศไทยมิได้ลดลงทั้งยังแพร่หลายกว่าก่อน เนื่องจากมีเหตุปัจจัยสนับสนุน คือ ความล้มเหลว ในการพัฒนาชนบท, การเข้ามาตั้งฐานทัพอเมริกันในประเทศไทยในช่วง พ.ศ. 2505-2519 และนโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยวของรัฐบาล นอกจากนี้ยังมีหญิงไทยจำนวนมากนับหมื่น ๆ คนเดินทางออกไปค้าประเวณีในต่างประเทศอีกด้วย

การไปค้าประเวณีในต่างประเทศของคนไทยเริ่มมีขึ้นเมื่อสหรัฐอเมริกาเริ่มถอนฐานทัพออกจากประเทศไทย และต่อมาเมื่อรัฐบาลไทยมีนโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยว ความนิยมของชาวต่างประเทศต่อการใช้บริการทางเพศกับหญิงไทยและเด็กไทยก็ยิ่งแพร่หลายมากขึ้น และเป็นที่รู้จักไปทั่วโลก เกิดแก๊งค้าหญิงขึ้นมากมายหลายแก๊ง ขบวนการค้าหญิงข้ามชาติเหล่านี้ได้พิกัดตัวขึ้นอย่างรวดเร็ว เนื่องจากค่าตอบแทนซึ่งให้สูงกว่าโสเภณี และในระยะแรกซึ่งยังมิได้ทำการปราบปรามกันอย่างต่อเนื่องและจริงจัง ทำให้ความต้องการหญิงไทยจากสถานบริการในประเทศต่าง ๆ มีจำนวนสูงขึ้นทุกขณะ จนปัจจุบันนี้การไปค้าประเวณีในต่างประเทศของคนไทย เป็นปัญหาใหญ่ และกระทบต่อชื่อเสียงของประเทศ

หญิงไทยที่ไปค้าประเวณียังต่างประเทศอาจแบ่งได้เป็น 2 ประเภทคือ สัมครใจไปค้าประเวณี และถูกล่อลวงไป

สาเหตุของการไปค้าประเวณีในต่างประเทศมีสาเหตุหลัก ดังนี้

ในด้านเศรษฐกิจและการว่างงาน ซึ่งเป็นปัญหาสืบเนื่องมาจากความล้มเหลวของการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศโดยเฉพาะในชนบท เนื่องจากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศเน้นการสนับสนุนส่งเสริมภาคอุตสาหกรรมแต่ละ เลยภาคเกษตรกรรม ทำให้เกษตรกรซึ่งเป็นประชากรส่วนใหญ่ต้องประสบภาวะล้มละลาย ทำให้หญิงจากชนบทจำนวนมากไม่ยอมเข้าสู่ธุรกิจภาคบริการต่าง ๆ และเข้าสู่การค้าประเวณี เมื่อตลาดค้ากามในต่างประเทศให้ค่าตอบแทนสูง

กว่าจึงเกิดความนิยมไปค้าประเวณีในต่างประเทศ ในด้านค่านิยม สังคม และการเลียนแบบ ค่านิยมของสังคมในระบบชายเป็นใหญ่ทำให้หญิงถูกกำหนดบทบาทให้สนองตอบความต้องการทางเพศของชาย และผู้หญิงในประเทศที่เจริญแล้วจะเข้าสู่การค้าประเวณีน้อย ผู้หญิงในโลกที่สาม และหญิงไทยจึงเป็นที่ต้องการของตลาดต่างประเทศ และค่านิยมท้องถิ่นที่มองว่าการค้าประเวณีไม่ใช่เรื่องเสียหาย กับสภาพสังคมที่เงินเป็นใหญ่ และค่านิยมที่พุ่งเพื่อพุ่มเพี้ยงนิยมวัตถุของสังคมไทย ผลักดันให้หญิงไทยส่วนหนึ่ง ไปค้าประเวณีในต่างประเทศ เพราะทำให้ได้เงินจำนวนมาก อย่างง่ายดายและรวดเร็ว และการเลียนแบบกันทำให้เพิ่มยอดจำนวนผู้ไปค้าประเวณีในต่างประเทศมากยิ่งขึ้น นอกจากนั้นนโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยวของรัฐบาลไทยก็มีส่วนทำให้คนไทยเป็นโสเภณีมากขึ้น พร้อมทั้งทำให้ชื่อเสียงของสาวไทย เด็กไทย เป็นที่ปรากฏไปทั่วโลก และได้รับความนิยมนอกจากชาวต่างประเทศที่ใช้บริการทางเพศกับคนไทย จึงเกิดการจัดส่งและเดินทางไปค้าประเวณีในประเทศต่าง ๆ เป็นจำนวนมาก และปรากฏว่าผู้ที่ไปค้าประเวณีในต่างประเทศ ส่วนใหญ่จะเป็นโสเภณีในประเทศอยู่ก่อนแล้ว

รูปแบบและวิธีการในการเดินทาง ไปต่างประเทศมีทั้ง ไปโดยถูกกฎหมาย และ ไปโดยไม่ถูกกฎหมายโดยใช้หนังสือเดินทางและ VISAปลอม ซึ่งปัจจุบันได้มีการใช้หนังสือเดินทางปลอมในหมู่ผู้ที่ไปค้าประเวณีในต่างประเทศเพิ่มมากขึ้น เนื่องจากทางการได้เข้มงวดกวดขันในการพิจารณาออกหนังสือเดินทางให้แก่ผู้หญิง การใช้หนังสือเดินทางปลอมอาจตรวจพบได้ง่าย แก๊งค้าหญิง จึงมักจะสมคบประสานงานกับเจ้าหน้าที่ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับคนทุจริตตรวจผ่านผู้ใช้หนังสือเดินทางปลอมนั้นให้เดินทาง เข้าออกประเทศได้โดยไม่ถูกจับกุม การค้าหญิงระหว่างประเทศโดยทั่วไปจะดำเนินงานในลักษณะ เป็นขบวนการซึ่งมีเจ้าหน้าที่ของรัฐหลายฝ่ายที่เกี่ยวข้องให้ความช่วยเหลือหรือดำเนินการเอง

สำหรับแนวโน้มในอนาคตของการไปค้าประเวณีในต่างประเทศของคนไทยนั้น ยังคงมีอยู่และไม่ลดลง โดยพิจารณาจากภาวะเศรษฐกิจและการว่างงาน ซึ่งเศรษฐกิจของประชาชนส่วนใหญ่โดยเฉพาะชาวชนบทไม่ดีขึ้น และภาวะการว่างงานสูง และพิจารณาจากความต้องการของตลาดต่างประเทศ ซึ่งยังมีความต้องการใช้บริการทางเพศจากคนไทย และนโยบายของรัฐบาลซึ่งส่งเสริมการท่องเที่ยวของรัฐบาลทำให้มีโสเภณีมากขึ้นอันมีผลถึงจำนวนผู้ไปค้าประเวณีในต่างประเทศด้วย นอกจากนั้น รัฐบาลไม่มีนโยบายที่จะแก้ไขปัญหาลโสเภณีอย่างจริงจัง และไม่ได้ให้ความสำคัญกับการปราบปรามป้องกันการแก้ไขปัญหาค้าประเวณีในต่างประเทศ

เท่าที่ควร

สำหรับแนวความคิดและกฎหมายเกี่ยวกับการไปค้าประเวณีในต่างประเทศนั้น

ในส่วนของแนวความคิดทางอาชญาวิทยาเกี่ยวกับการค้าประเวณีนั้น โดยที่การค้าประเวณีเป็นความผิดที่เกิดจากข้อห้าม (Mala Prohibita) ไม่ใช่ความผิดที่ในตัวของมันเองเป็นความผิด (Mala in se) และในแง่ของเหยื่ออาชญากรรม (Victimology) ในทางอาชญาวิทยา โสเภณีตกเป็นเหยื่อของการกระทำความผิดฐานเป็นโสเภณีเอง ดังนั้น โดยหลักอาชญาวิทยาจึงถือว่าการค้าประเวณีไม่เป็นอาชญากรรม แต่สำหรับการแสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณีของผู้อื่นนั้นถือได้ว่าเป็นอาชญากรรม

ในส่วนของแนวความคิดว่าด้วยหลักสิทธิมนุษยชนเกี่ยวกับปัญหาการค้าประเวณีในต่างประเทศนั้น เมื่อพิจารณาจากกฎบัตรสหประชาชาติ คำปรารภในกฎบัตรสหประชาชาติได้บัญญัติว่า "เราประชาชนแห่งสหประชาชาติได้ตั้งเจตจำนง.....ที่จะยืนยันความเชื่อมั่นในสิทธิมนุษยชนขั้นมูลฐาน ในเกียรติภูมิและคุณค่าของบุคคล....." และในหมวด 1 ว่าด้วยความมุ่งหมายของสหประชาชาติ มาตรา 1(3) บัญญัติว่า "ความมุ่งหมายของสหประชาชาติมีดังนี้ (1)..... (2)..... (3) เพื่อทำความร่วมมือระหว่างประเทศ ในอันที่จะแก้ปัญหาระหว่างประเทศในด้าน...และมนุษยธรรม ส่งเสริมและสนับสนุนการเคารพสิทธิมนุษยชนและอิสรภาพขั้นมูลฐานของทุก ๆ คนโดยไม่มี การเลือกปฏิบัติ....." และได้กำหนดในมาตรา 55, 56 หมวดที่ 9 ว่าด้วย ความร่วมมือระหว่างประเทศทางเศรษฐกิจและการสังคมว่า สหประชาชาติจักส่งเสริมการปฏิบัติตามสิทธิมนุษยชนและอิสรภาพขั้นพื้นฐาน (มาตรา 55) ฯลฯ และได้กำหนดหน้าที่ของประเทศสมาชิกว่าจะร่วมมือกับองค์การ เพื่อให้บรรลุผลแห่งความมุ่งหมายตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 55 (มาตรา 56) และใน มาตรา 2(2) ได้บัญญัติว่า เพื่ออนุวัติตามความมุ่งหมายในมาตรา 1 สมาชิกทั้งปวง จะต้องปฏิบัติตามข้อผูกพันตามกฎบัตรฉบับนี้โดยสุจริตใจ (มาตรา 2(2)) ฉะนั้น โดยกฎบัตรฉบับนี้ องค์การสหประชาชาติและประเทศสมาชิกทั้งปวง จึงมีหน้าที่ต้องส่งเสริม พิทักษ์ ปกป้องคุ้มครองสิทธิมนุษยชน

ส่วนกรณีว่าการค้าบุคคลระหว่างประเทศและการกระทำอื่น ๆ อันเกี่ยวกับการไปค้าประเวณีในต่างประเทศขัดต่อหลักสิทธิมนุษยชนหรือไม่นั้น เมื่อพิจารณาจากบทบัญญัติแห่งปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน โดยเฉพาะข้อ 1, ข้อ 2, ข้อ 3, ข้อ 4, ข้อ 5 และข้อ 9 เห็นว่า

การค้าบุคคลและการบังคับให้ค้าประเวณีนับเป็นรูปแบบหนึ่งของการตกเป็นทาสและการค้าทาส และเป็นการทำให้บุคคลเสื่อมเสียสิทธิ เสรีภาพและศักดิ์ศรีของมนุษย์ นอกจากนี้ การกักขัง ทหาร้ายทรมาณ ฯลฯ ที่โหดร้ายถูกกระทำก็เป็นการขัดต่อหลักสิทธิมนุษยชน ดังนั้นองค์การสหประชาชาติและประเทศสมาชิกจึงมีหน้าที่จะต้องช่วยกันขจัดการละเมิดสิทธิมนุษยชนนี้

นอกจากนั้น ถ้าผู้ที่ถูกนำมาเป็นโสเภณีเป็นเด็ก การกระทำดังกล่าวก็เป็นการขัดกับ อนุสัญญาสากลว่าด้วยสิทธิเด็กด้วย ซึ่งขณะนี้ได้มีความพยายามที่จะผลักดันให้ประกาศใช้อนุสัญญา ว่าด้วยสิทธิเด็ก ซึ่งจะมีผลผูกพันในทางกฎหมายต่อประเทศภาคี

ในส่วนของกฎหมายระหว่างประเทศเกี่ยวกับการค้าประเวณีระหว่างประเทศนั้น องค์การสหประชาชาติได้ยกร่างอนุสัญญาว่าด้วยการปราบปรามการค้าบุคคลและการแสวงหา ประโยชน์จากการค้าประเวณีของผู้อื่น (Convention for the Suppression of the Traffic in Persons and of the Exploitation of the Prostitution of Others) ซึ่งสมัชชาใหญ่แห่งองค์การสหประชาชาติได้ลงมติรับรองอนุสัญญาดังนี้ เมื่อวันที่ 2 มีนาคม ค.ศ. 1950 และได้ลงนามเป็นทางการเมื่อวันที่ 25 กรกฎาคม ค.ศ. 1951 ใน ข้อความเบื้องต้นแห่งอนุสัญญาดังนี้ ได้กำหนดว่า เพื่อให้เป็นไปตามความต้องการที่จะปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก จึงให้บทบัญญัติระหว่างประเทศต่อไปยังคงมีผลบังคับใช้ได้แก่

1. ข้อตกลงระหว่างประเทศเพื่อปราบปรามการค้าทาสฝัวขาว ค.ศ. 1904 ซึ่งมี สาระสำคัญคือ ให้ประเทศภาคีร่วมจัดตั้งหน่วยงานที่มีหน้าที่ประสานและแลกเปลี่ยนเกี่ยวกับการ ใช้สตรีและเด็กในทางมิชอบ นอกจากนี้ ให้มีการจัดหลักประกันสวัสดิภาพแก่หญิงสาวและเด็ก ที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ เพื่อให้พ้นจากการถูกละเมิดหรือข่มขืนหรือบังคับให้เป็นทาส

2. อนุสัญญาระหว่างประเทศเรื่องการปราบปรามการค้าทาสฝัวขาว ค.ศ. 1910 ซึ่งมีสาระสำคัญคือ ให้มีการลงโทษแก่ผู้ว่าจ้าง ลักพา ล่อลวง ข่มขู่ ใช้กำลังบังคับหรือใช้อำนาจ ในทางที่ผิดเพื่อให้หญิงหรือเด็กหญิงสนองความต้องการที่ผิดศีลธรรมของผู้อื่น แม้ว่าหญิงหรือเด็ก หญิงจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม

3. อนุสัญญาระหว่างประเทศเรื่องการปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก ค.ศ. 1921 มีสาระสำคัญคือ ให้เพิ่มความคุ้มครองแก่เด็กชายด้วย ซึ่งข้อตกลงและอนุสัญญา 2 ฉบับแรกไม่ได้

กล่าวถึงและให้มีการลงโทษ การพยายามและการตระเตรียมการที่จะกระทำความผิดด้วย และให้มีการกำหนดมาตรการเกี่ยวกับการตรวจคนเข้าเมือง เพื่อป้องกันการค้าบุคคล

4. อนุสัญญาว่าด้วยการปราบปรามการค้าหญิงซึ่งบรรลุนิติภาวะ ค.ศ. 1933 มีสาระสำคัญคือ ให้อำนาจผู้ล่อลวงได้มาซึ่งหญิงที่บรรลุนิติภาวะแล้วไม่ว่าด้วยประการใดก็ตาม เพื่อประโยชน์อันมิชอบ และแม้หญิงจะสมัครใจหรือไม่ก็ตาม และให้อำนาจแก่การพยายามและตระเตรียมการกระทำความผิด และประเภทภาคีจะติดต่อสื่อสารและให้ข้อมูลแก่กันและกันเกี่ยวกับการกระทำความผิดตามอนุสัญญานี้ หรืออนุสัญญานี้ 1910 และ 1921

ซึ่งประเทศไทยได้เข้าร่วมเป็นภาคีแห่งข้อตกลงระหว่างประเทศปี 1904 และอนุสัญญานี้ 1910 และอนุสัญญานี้ 1921

สำหรับอนุสัญญานี้ 1950 มีสาระสำคัญคือให้ความคุ้มครองแก่บุคคลไม่จำกัดเพศและวัย และมีบทลงโทษต่อตัวกลางและผู้แสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณีของผู้อื่น แม้ว่าบุคคลอื่นนั้นจะยินยอมก็ตาม และภายใต้กฎหมายภายใน การพยายามและการตระเตรียมการกระทำความผิด และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องโดยจงใจเกี่ยวกับการกระทำความผิดต้องถูกลงโทษ และประเภทภาคีจะให้ความสนับสนุนช่วยเหลือระหว่างกันเกี่ยวกับการศึกษา สุขภาพ อนามัย สังคม เศรษฐกิจ ตลอดจนมาตรการอื่น ๆ เพื่อป้องกันการค้าประเวณี ฯลฯ ซึ่งปัจจุบันได้มีประเทศต่าง ๆ ร่วมลงนามเป็นภาคีอนุสัญญานี้รวม 64 ประเทศ แต่ประเทศไทยไม่ได้เข้าร่วมเป็นภาคีด้วย

ในส่วนของกฎหมายต่างประเทศเกี่ยวกับการค้าประเวณีนั้น สำหรับประเทศญี่ปุ่นได้ประกาศใช้ Prostitution Prevention Law (Law No.118 May 21, 1956) ซึ่งมีสาระสำคัญคือ ให้อำนาจต่อผู้ค้าประเวณีที่กระทำการอันเข้าข่ายที่กฎหมายกำหนดห้าม และมีบทลงโทษต่อบรรดาคนกลางและผู้แสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณีของผู้อื่น หรือผู้มีส่วนเกี่ยวข้องอย่างกว้างขวาง เช่น ผู้ที่ยอมรับหรือเรียกร้องหรือทำสัญญาที่จะรับค่าตอบแทน เพื่อที่จะทำให้ผู้อื่นเป็นโสเภณี ผู้จัดหาโสเภณี ผู้ที่เกี่ยวข้องในรูปแบบต่าง ๆ กับการจัดหาสถานที่เพื่อการค้าประเวณี ผู้จัดหาเงินทุน ที่ดิน อาคาร ฯลฯ นิติบุคคลหรือผู้มอบอำนาจ ฯลฯ ซึ่งนอกจากจะเป็นการลงโทษต่อผู้กระทำความผิดอย่างกว้างขวางแล้ว ยังเป็นการสาวลึกถึงผู้อยู่เบื้องหลัง (เช่น ผู้จัดหาเงินทุน ที่ดิน อาคาร ฯลฯ นิติบุคคลหรือผู้มอบอำนาจ... ที่ลูกจ้างหรือผู้รับมอบอำนาจ... กระทำความผิดตามกฎหมายนี้) และมีลักษณะ เป็นการป้องกันโดยลงโทษก่อนที่ความเสียหาย

จะเกิดขึ้น (ลงโทษผู้ที่ขโมยรับ เรียกร้อง ทาสัญญาที่จะรับค่าตอบแทน เพื่อที่จะทำให้บุคคลอื่นเป็น โสเภณี) นอกจากนี้ บทกำหนดโทษต่อบรรดาคนกลางผู้แสวงหาประโยชน์มีอัตราโทษสูง

สำหรับประเทศเยอรมัน ประเทศเยอรมันไม่มีกฎหมายเฉพาะในเรื่องการค้าประเวณี แต่ในประมวลกฎหมายอาญา ได้มีบทบัญญัติถึงความผิดของตัวกลางและผู้แสวงหาประโยชน์จาก โสเภณี ซึ่งโดยหลักกฎหมายเยอรมันถือว่าการค้าประเวณีโดยตัวของมันเอง ไม่เป็นความผิด แต่การค้าประเวณีที่เป็นไปโดยมีพฤติการณ์ขัดต่อความสงบเรียบร้อยของสังคม ผู้ค้าประเวณีก็อาจ ต้องรับผิดตามกฎหมายในฐานะกระทำการอันฝ่าฝืนต่อความสงบเรียบร้อย สำหรับบุคคลที่กฎหมาย เยอรมันมุ่งกำจัดและปราบปรามคือคนกลาง ผู้แสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณีของผู้อื่น

และในส่วนของกฎหมายไทยที่เกี่ยวข้องมีบทบาทในการควบคุมป้องกันแก้ไขปัญหาการ ไปค้าประเวณีในต่างประเทศ ได้แก่

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 282, 283, 285 เป็นกฎหมายที่มีบทกำหนดโทษหนักต่อ ผู้จัดหา ล่อไป ซักพาไปซึ่งหญิงหรือเด็กหญิง ให้ความคุ้มครองแม้หญิงจะบรรลุนิติภาวะ แล้ว และให้ความคุ้มครองเป็นพิเศษแก่ผู้อ่อนอายุ อ่อนประสบการณ์ โดยลงโทษหนักขึ้นถ้า ผู้ถูกกระทำ อายุไม่เกิน 18 ปี หรือ 15 ปี แต่บทบัญญัติมาตราเหล่านี้มิได้ให้ความคุ้มครองแก่ เด็กชายหรือผู้ชายด้วย และสำหรับมาตรา 285 ซึ่งเป็นบทลงโทษหนักกรณีผู้กระทำความผิดเป็น บิดามารดา ผู้ปกครอง ครูบาอาจารย์ ฯลฯ ปรากฏว่ามักจะไม่ค่อยได้นำมาตรานี้มาบังคับใช้กับ พ่อแม่ผู้ปกครองที่ขายหรือให้ลูกไปเป็นโสเภณี เนื่องจากเจ้าหน้าที่ผู้บังคับใช้กฎหมายส่วนหนึ่ง เข้าใจว่า "ไม่มีกฎหมาย" ให้เอาผิดกับพ่อแม่ และเห็นว่าเป็นการซ้ำเติมความเดือดร้อนให้ ครอบครัวนั้น

พระราชบัญญัติว่าด้วยการค้าหญิงและเด็กหญิง พ.ศ. 2471 เป็นกฎหมายที่ออกใช้บังคับ มาช้านานกว่า 60 ปีแล้ว จึงล้าสมัย การกระทำผิดในเรื่องการค้าหญิงและเด็กหญิงระหว่าง ประเทศในปัจจุบันนี้มีวิธีการที่ซับซ้อนอย่างมาก ซึ่งพระราชบัญญัตินี้มีบทบัญญัติเกี่ยวกับความ ผิดเพียงมาตราเดียว คือ ลงโทษต่อผู้นำหรือให้ผู้อื่นนำหญิงหรือเด็กหญิง เข้ามาในราชอาณาจักร และผู้พาหรือให้ผู้อื่นพาหญิงหรือเด็กหญิงออกไปนอกราชอาณาจักร และลงโทษผู้รับหรือจำหน่าย หญิงและเด็กหญิง ซึ่งเป็นการเอาโทษแก่ผู้กระทำผิดในวงแคบ และไม่ได้คุ้มครองผู้อ่อนอายุ อ่อนประสบการณ์ไว้เป็นพิเศษ โดยมีได้กำหนดอายุของหญิงหรือเด็กหญิงไว้ และมีได้ให้ความ

คุ้มครองถึง เด็กชายหรือผู้ขายด้วย นอกจากนั้นกฎหมายฉบับนี้ยังมีบทกำหนดโทษต่ำ ทำให้เกิดการเลือกบังคับใช้กฎหมายระหว่างประมวลกฎหมายอาญาและกฎหมายฉบับนี้

พระราชบัญญัติประมวลการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 มีบทกำหนดโทษต่อผู้ค้าประเวณี ในมาตรา 5, 6, 7 ซึ่งมีโทษจำคุกไม่เกิน 3 เดือน, 6 เดือน หรือโทษปรับไม่เกิน 1,000 บาท, 2,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และมีบทกำหนดโทษต่อผู้จัดหาผู้กระทำการค้าประเวณี, เจ้าของกิจการ ผู้ดูแล หรือผู้จัดการสถานการค้าประเวณี และเจ้าของ ผู้ดูแลหรือผู้จัดการสถานบริการที่ยินยอมให้ผู้อื่นค้าประเวณี เป็นปกติธุระในสถานบริการนั้น มีโทษจำคุกไม่เกิน 3 เดือน, 1 ปี, 6 เดือน หรือโทษปรับไม่เกิน 1,000 บาท, 4,000 บาท, 2,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ตามลำดับ และในการสงเคราะห์ผู้ค้าประเวณี ให้อธิบดีกรมประชาสงเคราะห์ มีอำนาจสั่งให้ส่งตัวผู้ค้าประเวณีที่ศาลพิพากษาลงโทษ หลังพ้นโทษแล้วไปรับการสงเคราะห์ ในเรื่องบทบัญญัติเกี่ยวกับการลงโทษ มีผู้ไม่เห็นด้วยมากกับการลงโทษจำคุกโสเภณี และเห็นว่าบทกำหนดโทษต่อคนกลางดังกล่าวมีอัตราโทษต่ำเกินไป มีการลงโทษตัวบรรดาคนกลาง ผู้แสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณีแทบไม่ครอบคลุมถึงบุคคลอื่น ๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง

พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 กำหนดให้ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการมีหน้าที่ควบคุมการแสดงมิให้ไปอยู่ในทางลามกหรืออนาจาร (มาตรา 19) หากฝ่าฝืนต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 2,000 บาท (มาตรา 27) และถ้าผู้ขออนุญาตตั้งสถานบริการขาดคุณสมบัติดำเนินกิจการสถานบริการขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรม ตำนานกิจการโดยไม่ปฏิบัติตามหรือฝ่าฝืนพระราชบัญญัตินี้ พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจไม่ต่ออายุใบอนุญาตหรือสั่งพักใช้ใบอนุญาต หรือสั่งเพิกถอนใบอนุญาตได้ การสั่งพักใช้ใบอนุญาต ให้สั่งพักได้ครั้งละไม่เกิน 30 วัน ซึ่งจะเห็นได้ว่า บทกำหนดโทษตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 นี้ มีบทกำหนดโทษต่ำมาก มิได้ทำให้ผู้ที่กระทำความผิดเกรงกลัวได้ เมื่อเทียบกับผลประโยชน์ นอกจากนั้นการกำหนดโทษเจ้าของ ผู้ดูแล หรือผู้จัดการสถานบริการที่ยินยอมให้ผู้อื่นค้าประเวณีเป็นปกติธุระในสถานบริการนั้น ตาม พ.ร.บ. ประมวลการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 มาตรา 10 เจ้าของ ฯลฯ สถานบริการก็จะหลีกเลี่ยงโดยการปิดประกาศหรือออกกระเบื้องการท้าวานห้ามค้าประเวณีแต่ในทางปฏิบัตินั้นเป็นอย่างอื่น ซึ่งเจ้าของสถานบริการก็จะอ้างว่า ตนมิได้ยินยอมให้มีการค้าประเวณี

ดังนั้น โดยความเป็นจริง สถานบริการต่าง ๆ จำนวนมากจึงมีการแสดงในทางลามก

อนาจาร ขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรม และมีการค้าประเวณีในสถานบริการ ซึ่งสถานบริการเป็นปัจจัยสำคัญยิ่งประการหนึ่งที่ทำให้การค้าประเวณีแพร่ขยายตัวอย่างมากมาย และการค้าประเวณีในปัจจุบันมักจะมีในสถานบริการต่าง ๆ เช่น สถานอาบอบนวด, โรงน้ำชา, ฯลฯ มากกว่าในสถานการค้าประเวณีซึ่งต้องห้ามชัดแจ้งตามกฎหมาย

พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 และพระราชบัญญัติแรงงาน พ.ศ. 2528 มิใช่บทบัญญัติที่เกี่ยวกับปัญหาการไปค้าประเวณีโดยตรง แต่ได้มีบทบาทในการควบคุมป้องกันและแก้ไขปัญหานี้ โดยพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 ได้บัญญัติให้ผู้ที่มิพหุติการณ์เชื่อว่าเข้ามาเพื่อการค้าประเวณี การค้าหญิง หรือเด็ก หรืออาจจะทำให้เสียหายต่อความสงบเรียบร้อย วัฒนธรรมหรือศีลธรรมอันดี ฯลฯ เป็นผู้ต้องห้ามเข้าประเทศ และพระราชบัญญัติคนหางานและคุ้มครองคนหางาน พ.ศ. 2528 ก็ได้มีบทบาทในการลงโทษผู้ที่จัดส่งคนไปค้าประเวณีในต่างประเทศ

อย่างไรก็ตาม แม้อกฎหมายจะมีข้อบกพร่อง ล้าสมัย ไม่รัดกุม ซึ่งจะต้องมีการยกเลิกแก้ไขเพิ่มเติมต่อไปให้เหมาะสมกับสภาพการณ์แห่งปัญหาในปัจจุบัน แต่สิ่งสำคัญที่สุดประการหนึ่งของการแก้ไขป้องกันปัญหานี้ คือ การบังคับใช้กฎหมาย ซึ่งมีการเลือกบังคับใช้กฎหมายโดยไม่เหมาะสม เลือกบังคับต่อบุคคล และไม่บังคับใช้กฎหมาย ทำให้ปัญหาการค้าประเวณีในประเทศและการไปค้าประเวณีในต่างประเทศลุกลามใหญ่โต

5.2 ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาทั้งจากเอกสาร และจากการสัมภาษณ์ผู้เคยคุยกับบุคคลต่าง ๆ ที่มีความเกี่ยวข้องกับปัญหาการไปค้าประเวณีในต่างประเทศ เช่น เจ้าหน้าที่ของรัฐและเจ้าหน้าที่ในองค์กรเอกชนที่ปฏิบัติงานเกี่ยวข้องกับปัญหานี้, ผู้ไปค้าประเวณีในต่างประเทศ และบุคคลต่าง ๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับปัญหานี้ ผู้เขียนมีข้อเสนอแนะต่อการป้องกันแก้ไขปัญหาการไปค้าประเวณีในต่างประเทศของคนไทย โดยกำหนดเป็นการแก้ไขปัญหามาในระยะสั้น และการแก้ไขปัญหามาในระยะยาว ดังนี้

5.2.1 การแก้ไขปัญหามาในระยะสั้น หมายถึง การดำเนินการโดยวิธีใดก็ตามที่ทำให้ปัญหาคลี่คลายลงไปได้โดยเร็ว และมีความเป็นไปได้ที่จะใช้วิธีการนั้น ได้แก่ การแก้ไขปรับปรุง

ระ เียบต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องให้รัดกุมมีประสิทธิภาพ รวมทั้งการกำหนดมาตรการอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง กับปัญหา ซึ่งผู้เขียนขอเสนอแนะ ดังนี้

การแก้ไขปรับปรุงระ เียบหรือกำหนดมาตรการอื่น ๆ

1. ควรจะกำหนดให้บุคคลคนหนึ่งสามารถมีหนังสือเดินทาง ได้เพียงฉบับเดียว เพื่อ ป้องกันการนำหนังสือเดินทาง ไปขาย ซึ่ง เป็นผลให้มีการใช้หนังสือเดินทางปลอม โดยนำ Computer มาใช้ในการตรวจสอบ
2. ควรเพิ่มความเข้มงวดในการตรวจสอบหนังสือเดินทาง โดยนำ Computer มา ใช้ในการตรวจสอบในทุกสนามบิน เนื่องจากปัจจุบันมีการใช้หนังสือเดินทางและ VISA ปลอม มากในการเดินทางไปค้าประ เเวณียังต่างประเทศ และมักจะ เดินทางออกจากสนามบินที่ไม่มีการ ใช้ Computer ตรวจสอบ
3. ควรมีการอบรมกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการค้าประ เเวณีและการค้าบุคคล เพื่อ การค้าประ เเวณีแก่เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง เพื่อประโยชน์ในการบังคับใช้กฎหมาย และรัฐบาลต้อง บังคับบัญชาให้หน่วยงานและ เจ้าหน้าที่ของรัฐบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมายโดยสุจริต
4. ควรมีการลงโทษอย่างหนักต่อ เจ้าหน้าที่ของรัฐที่ใช้อำนาจหน้าที่โดยมิชอบหรือ ประพฤติมิชอบเกี่ยวกับเรื่องการค้าประ เเวณี
5. ควรมีมาตรการช่วยเหลือหญิง โลกใหม่ที่ไปค้าประ เเวณียังต่างประเทศและถูกส่งตัว กลับ โดยใช้วิธีการทางสังคมสงเคราะห์ เช่น ให้การปรึกษา แนะนำ หาวาซีพีให้ และมีการ ติดตามเพื่อให้แน่ใจว่าหญิงนั้นไม่เดินทาง ไปค้าประ เเวณีในต่างประเทศอีก
6. มีนโยบายพิเศษต่อผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับการไปค้าประ เเวณีในต่างประเทศ เช่น ห้ามเดินทาง เข้าประเทศไทย หรือห้ามเดินทางออกนอกประเทศไทย แล้วแต่กรณี ภายใน ระยะเวลาหนึ่ง หรือตลอดไปตามความเหมาะสมแก่พฤติการณ์แห่งความผิด
7. เพื่อประโยชน์ในการป้องกันปราบปรามและแก้ไขปัญหานี้ควรจะต้องมีการ ประสานงานกันระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง และมีการร่วมมือกับองค์การระหว่างประเทศให้ มากขึ้นและมีขอบข่ายกว้างขึ้น โดยเฉพาะมีการร่วมมือกับตำรวจสากล มีการนำมาตรการความ

ร่วมมือระหว่างประเทศอย่างกรณีการปราบปรามยาเสพติดมาใช้กับปัญหาการค้าบุคคลระหว่างประเทศ และมีการแลกเปลี่ยนผู้ร้ายข้ามแดน

8. หน้าราชการทุกหน่วยและองค์กรเอกชนที่ปฏิบัติงานเกี่ยวข้องกับปัญหานี้ทั้งในและนอกประเทศควรจะมีการประสานงาน และร่วมมือกันอย่างใกล้ชิดเพื่อให้การป้องกันปราบปรามแก้ไขปัญหานี้ประสบผลดี

9. ควรจะมีการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ เพื่อมิให้บุคคลไปค้าประเวณีในต่างประเทศหรือแม้กระทั่งการค้าประเวณีในประเทศก็ตาม ปลุกฝังให้รักศักดิ์ศรี หวงแหนวัฒนธรรมที่ต้งาม สร้างค่านิยมต่อต้านการค้าประเวณี และชี้ให้เห็นถึงผลร้ายของการไปค้าประเวณี ฯลฯ โดยใช้สื่อโฆษณาทุกชนิดที่เป็นไปได้ เช่น เอกสารเผยแพร่ โทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ ฯลฯ

10. ให้การอบรมในด้านข่าวสารข้อมูลต่าง ๆ และขอความร่วมมือจากองค์กรหรือบุคคลในท้องถิ่นที่ชาวบ้านยอมรับนับถือ เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ครู และโดยเฉพาะคือ พระภิกษุหรือองค์กรศาสนา ให้เผยแพร่ข่าวสารข้อมูลมิให้บุคคลไปค้าประเวณี สร้างค่านิยมต่อต้านการค้าประเวณี ปลุกฝังให้รักศักดิ์ศรี หวงแหนวัฒนธรรมที่ต้งาม สร้างค่านิยมมิให้ฟุ้งเฟ้อพุ่มเฟือยและนิยมวัตถุ ฯลฯ ซึ่งเป็นการทำงานในด้านลึก

5.2.2 การแก้ไขปัญหในระยะยาว หมายถึง การแก้ไขปัญหาด้วยวิธีการใด ๆ ที่อาจจะต้องใช้เวลาในการดำเนินการแก้ไข ได้แก่ การแก้ไขปรับปรุงกฎหมาย รวมถึงการแก้ไขปัญหาจากต้นเหตุหรือรากเง้าแห่งปัญหานั้น เช่น สภาพเศรษฐกิจ สังคม และปัจจัยแวดล้อมอื่น ๆ สำหรับการแก้ไขปัญหาการค้าประเวณีของหญิงไทยในต่างประเทศในระยะยาวนั้น ผู้เขียนขอเสนอแนะดังนี้

1. การแก้ไขปรับปรุงกฎหมาย

1.1 ประมวลกฎหมายอาญา ควรแก้ไขปรับปรุงดังนี้

1.1.1 มาตรา 282 และมาตรา 283 ซึ่งเป็นบทบัญญัติที่ลงโทษแก่ผู้เป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือชักพาหญิง หรือเด็กหญิง ไปเพื่อการอนาจารเพื่อการสำเร็จความใคร่ของผู้อื่น ไม่ว่าจะกระทำความต่าง ๆ อันประกอบเป็นความผิดนั้นจะได้กระทำในประเทศต่างกันหรือไม่ เห็นว่าสมควรจะขยายการคุ้มครองถึงเด็กชายหรือผู้ชายด้วย เนื่องจากสภาพ

สังคมปัจจุบันมีความนิยมร่วมเพศระหว่างเพศเดียวกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในหมู่เพศชาย จึงปรากฏว่า เด็กชายและวัยรุ่นชายไทยจำนวนไม่น้อยได้ถูกจัดหา ล่อหรือ ชักพาไปค้าประเวณีกับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ และคนไทยด้วยกัน ทั้งยังปรากฏว่า ผู้ชายไทยจำนวนหนึ่งได้ไปค้าประเวณียังต่างประเทศด้วย นอกจากนี้ อนุสัญญาว่าด้วยการปราบปรามการค้าบุคคลและการแสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณีของผู้อื่น พ.ศ. 1950 ซึ่งได้บัญญัติขึ้นโดยนิตินิติบัญญัติและแก้ไขข้อบกพร่องของข้อตกลงระหว่างประเทศและอนุสัญญาระหว่างประเทศฉบับก่อน ๆ ก็ได้บัญญัติให้ความคุ้มครองถึงผู้ชายด้วย

ดังนั้นโดยสภาพแห่งปัญหา มาตรา 282 และมาตรา 283 ควรจะได้แก้ไขเพิ่มเติมให้ความคุ้มครองไปถึง เด็กชายและผู้ชายด้วย

1.1.2 ควรลงโทษการกระทำความผิดในชั้นเตรียมการ เนื่องจากการกระทำความผิดเกี่ยวกับการค้าบุคคลระหว่างประเทศมักจะดำเนินการในลักษณะขบวนการหรือเป็นแก๊ง นอกจากนี้ยังมีการลงทุนในทางธุรกิจสูงและมีผลประโยชน์หรือกำไรมาก ฉะนั้น โอกาสที่ผู้กระทำความผิดจะเปลี่ยนใจไม่กระทำความผิดไปนั้นก็น้อยมากต่างจากการกระทำความผิดในลักษณะอื่นที่ผู้กระทำความผิดมีโอกาสเปลี่ยนใจเมื่อไรก็ได้ จึงควรจะมีการบัญญัติกฎหมายให้เอาผิดกับผู้เตรียมการกระทำความผิดนี้ด้วย และการเอาโทษในชั้นเตรียมการสำหรับความผิดในลักษณะนี้ นอกจากจะเป็นการป้องกันผลร้ายก่อนที่ความผิดสำเร็จจะเกิดขึ้น แล้วยังมีผลดีในการหาพยานหลักฐาน เนื่องจากหากปล่อยให้ความผิดลักษณะนี้เกิดขึ้นสำเร็จแล้วการติดตามผู้เสียหาย หรือพยานหลักฐานแห่งการกระทำความผิดอาจจะทำได้โดยยาก และการลงโทษแก่ผู้เตรียมการกระทำความผิดยังเป็นการปฏิบัติตามอนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยการปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก ฉบับลงวันที่ 30 กันยายน ค.ศ. 1921 ที่ให้ลงโทษแก่ผู้เตรียมการกระทำความผิดฐานว่าจ้างลักพา ล่อลวง ช่มชู้ ใช้กำลังบังคับหญิงหรือเด็กเพื่อสนองความต้องการที่ผิดศีลธรรมของผู้อื่น ซึ่งประเทศไทยได้ลงนามในอนุสัญญาฉบับนี้ด้วย

1.2 พระราชบัญญัติว่าด้วยการค้าหญิงและเด็กหญิง พ.ศ. 2471 ควรแก้ไขปรับปรุง ดังนี้

1.2.1 ควรแก้ไขให้กฎหมายนี้คุ้มครองไปถึง เด็กชายและผู้ชายด้วย ดังเหตุผลที่ได้กล่าวแล้ว ในประมวลกฎหมายมาตรา 282, มาตรา 283

1.2.2 ควรแก้ไขปรับปรุง เนื้อหาบทบัญญัติให้รัดกุมและครอบคลุม เนื่องจากพฤติการณ์แห่งการกระทำผิดในปัจจุบัน มีวิธีการดำเนินงานซับซ้อนเป็นขบวนการ การกำหนดผู้กระทำความผิดตามบทบัญญัติมาตรา 4 ขณะนี้เป็นการแคบไป ทำให้บุคคลอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดนี้ไม่ถูกลงโทษ

1.2.3 ควรกำหนดอัตราโทษให้สูงขึ้น และถ้าผู้ถูกกระทำเป็นผู้อ่อนอายุ ผู้กระทำควรต้องรับโทษสูงขึ้น โดยนัย ปอ. ม. 282, 283 และถ้าการกระทำผิดนั้น เป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำเจ็บหรือตาย ควรเพิ่มโทษให้สูงขึ้นไปอีก

1.2.4 ควรลงโทษการกระทำความผิดในชั้นเตรียมการ ด้วยเหตุผลที่ได้กล่าวแล้วในส่วนของประมวลกฎหมายอาญา

1.2.5 และควรปรับปรุงร่างกฎหมายนี้ขึ้นใหม่ทั้งฉบับให้ทันสมัย มีประสิทธิภาพและเหมาะสมกับภาวะของสังคมปัจจุบัน

1.3 พระราชบัญญัติปราบการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 เห็นควรแก้ไขปรับปรุง ดังนี้

1.3.1 ในส่วนที่เกี่ยวกับโสเภณี เห็นว่าไม่ควรลงโทษจำคุกแก่โสเภณี เนื่องจากการค้าประเวณีมีอายุอาชญากรรม และส่วนใหญ่ผู้ที่มีอาชีพนี้เป็นเพราะความจำเป็นต่าง ๆ บังคับ และในสังคมที่มีปัญหา โสเภณีคือคนกลุ่มหนึ่งที่ตกเป็นเหยื่อของสังคมที่มีปัญหานั้น นอกจากนี้ การที่ต้องเข้าไปอยู่ในเรือนจำก็จะยากที่จะให้การสงเคราะห์ในภายหลังให้กลับตัวได้

และเห็นว่าไม่ควรลงโทษปรับแก่โสเภณีด้วย เพราะการปรับจะไม่ทำให้โสเภณีเลิกค้าประเวณี หักอาจจะทำการค้าประเวณีมากขึ้นเพื่อชดเชยเงินหรือรายได้ที่สูญเสียไป นอกจากนี้เพื่อชำระค่าปรับ โสเภณีอาจจะต้องยืมเงินจากบุคคลอื่นหรือเจ้าของสถานการค้าประเวณี ซึ่งก็ทำให้โสเภณีต้องกลับไปค้าประเวณีอีก หากแต่เห็นว่า ควรแก้ไขโสเภณีด้วยมาตรการทางสังคมสงเคราะห์ ซึ่งจะให้การคุ้มครองแก้ไขฟื้นฟูปรับสภาพจิตใจ เยียวยาสุภาพ ให้การศึกษา การฝึกอาชีพ รวมทั้งการอนุเคราะห์อย่างอื่น ๆ โดยให้ศาลมีอำนาจสั่งให้ส่งตัวผู้ค้าประเวณีไปรับการสงเคราะห์ภายในเวลาที่ศาลกำหนด ไม่เกิน...ปี หรือศาลจะกำหนดเงื่อนไขเพื่อคุ้มครองความ

ประพจน์ที่กำหนดไม่เกิน...ปี ก็ได้

1.3.2 ในส่วนที่เกี่ยวกับคนกลาง หรือผู้แสวงหาประโยชน์
จากการค้าประเวณีของบุคคลอื่น

(1) ควรบัญญัติความผิดแก่บรรดาคนกลาง หรือผู้
แสวงหาประโยชน์ให้กว้างขวางครอบคลุมพฤติการณ์แห่งความผิดและตัวบุคคลผู้เกี่ยวข้อง เช่น ผู้
ที่เรียก, รับส่วนแบ่งหรือทั้งหมดของรายได้จากการค้าประเวณีของโสเภณี, ผู้ที่เรียก, รับทรัพย์สิน
หรือประโยชน์อื่นใด หรือตกลงสัญญาจะทำให้บุคคลหนึ่งบุคคลใดเป็นโสเภณี, ผู้ให้การสนับสนุน
ช่วยเหลือทางการเงินหรือมีส่วนเกี่ยวข้อง, ผู้ให้สถานที่หรือให้เข้าสถานที่โดยมีความ
มุ่งหมายเพื่อกิจการค้าประเวณี และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องโดยจงใจกับการกระทำความผิดตาม
กฎหมายนี้ เป็นต้น

(2) ควรเพิ่มอัตราโทษให้สูงขึ้นทั้งโทษจำคุกและ
ปรับ และมีการกำหนดอัตราโทษขั้นต่ำที่เหมาะสม และไม่บัญญัติให้เลือกลงโทษปรับเพียงสถาน
เดียวได้

(3) การกระทำความผิดตามกฎหมายนี้ ถ้าได้
กระทำต่อเด็กหรือผู้อ่อนอายุ ผู้กระทำผิดควรจะต้องรับโทษหนักขึ้น

1.3.3 ควรแก้ไขเพิ่มเติมคํานิยามของ "สถานการค้า
ประเวณี" ว่าหมายถึง "สถานที่ใด ๆ รวมทั้งสถานบริการตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการ ที่จัด
ไว้เพื่อให้บุคคลอื่นกระทำการค้าประเวณี โดยจะจัดให้มีผู้กระทำการค้าประเวณีได้ ณ ที่นั้นด้วย
หรือไม่ก็ตาม และหมายความรวมถึงสถานที่จัดไว้สำหรับใช้ในการติดต่อหรือจัดหาบุคคลอื่นเพื่อ
กระทำการค้าประเวณี"

การที่เพิ่มคำว่า "สถานบริการตามพระราชบัญญัติสถานบริการ" เข้ามาด้วยเนื่องจาก
ตามข้อเท็จจริงในปัจจุบัน มีการกระทำความผิดในสถานการค้าประเวณีน้อยกว่าสถานบริการมาก
เพราะการมีช่องเจ้าหน้าที่เห็นได้ง่าย แต่การมีสถานบริการ เช่น มีสถานอาบ อบ นวดหาได้
โดยเปิดเผยเพราะมีกฎหมายรับรอง นอกจากนั้น การแก้ไขนี้จะมีผลให้ผู้ค้าประเวณีในสถาน
บริการ (มีการกระทำอันเข้าข่ายข้อห้ามตามมาตรา 6) ได้รับการสงเคราะห์ด้วย และแก้ไขว่า

โดยจะจัดให้มีผู้กระทำการค้าประเวณีไว้ ณ ที่นั้นด้วยหรือไม่ก็ตาม เมื่อหลีกเลี่ยงการอ้างว่ามีได้ จัดไว้หากแต่มาจากที่อื่น กับเพิ่มเติมว่า "และหมายรวมถึงสถานที่ที่จัดไว้สำหรับใช้ในการติดต่อหรือจัดบุคคลอื่น เพื่อกระทำการค้าประเวณี" เนื่องจากบางสถานที่ได้ใช้เป็นที่สำหรับติดต่อหรือจัดโสเภณีไว้ให้ เมื่อตกลงกันได้แล้วก็จะไปกระทำการค้าประเวณีในที่อื่น ซึ่งถ้าหากไม่เพิ่มเติมข้อความดังกล่าว ก็ไม่อาจจะลงโทษต่อธุรกิจการค้าประเวณีในรูปแบบดังกล่าวได้ และจะเป็นช่องทางให้หลีกเลี่ยงกฎหมายโดยอาศัยช่องว่างดังกล่าว

1.3.4 แนวทางในการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายประมวลการค้าประเวณี ต้องไม่สนับสนุนการค้าประเวณี เช่น การให้จดทะเบียนโสเภณี ซึ่งเท่ากับเป็นการยอมรับให้มีการขายหญิงและเด็กอย่างเสรีและถูกต้อง และจะทำให้หญิงที่ถูกล่อลวงบังคับให้ค้าประเวณี ต้องถูกบังคับให้จดทะเบียนด้วย ถ้าเจ้าหน้าที่และผู้ประกอบการธุรกิจการค้าประเวณีรู้เห็นเป็นใจกัน นอกจากนั้น การจดทะเบียนโสเภณียังจะเป็นตราบาบแก่หญิง แม้เลิกอาชีพนี้ไปแล้วไปทำอาชีพอื่นก็ไม่ได้รับการยอมรับจากสังคม และถ้าหญิงนั้นไม่รู้และไม่เป็นโสเภณี ก็จะเป็นนมด้อยแก่เด็กต่อไป

ส่วนการจดทะเบียนสำนักโสเภณี (ช่องหรือสถานบริการโสเภณี) ก็เท่ากับเป็นการยอมรับให้มีการขายหญิงและเด็กอย่างเสรีและถูกต้อง และทำให้ธุรกิจการค้าประเวณีเป็นสิ่งที่ชอบธรรม ซึ่งจะ เป็นการเปิดโอกาสให้มีการจัดตั้งสำนักโสเภณีเพิ่มมากขึ้น ซึ่งปัจจุบันนี้สถานที่หรือแหล่งค้าประเวณี นอกจากช่องโดยตรงแล้วยังซ่อนมาในรูปแบบต่าง ๆ อีกมากมาย นอกจากนั้นยัง เป็นการขัดกับหลักการของสหประชาชาติและอนุสัญญาว่าด้วยการปราบปรามการค้าบุคคล และการแสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณีของบุคคลอื่น ค.ศ. 1950 ทั้งยังจะทำให้ประเทศเสื่อมเสียชื่อเสียงยิ่งขึ้น

1.3.5 แนวทางในการแก้ไขปราบปรามการค้าประเวณี ควรมุ่ง เน้นที่การกำจัดปราบปรามคนกลางและผู้แสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณีของบุคคลอื่น ซึ่งหากจะพิจารณาถึงแนวทางของประเทศต่าง ๆ เช่น ประเทศญี่ปุ่น เยอรมัน ฝรั่งเศส อังกฤษ ฯลฯ และองค์การสหประชาชาติประเทศต่าง ๆ เหล่านี้แก้ปัญหาค้าประเวณี โดยมุ่งเน้นกำจัดปราบปรามคนกลางและผู้แสวงหาประโยชน์จากโสเภณี ซึ่งถ้าหากสามารถกำจัดปราบปรามบุคคลเหล่านั้นได้ ปัญหาค้าประเวณีก็จะลดลง และองค์การสหประชาชาติโดยอนุสัญญาปราบ

ปรามการค้าบุคคลและการแสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณีของบุคคลอื่น ค.ศ. 1950 ก็มุ่งเน้นแก้ปัญหาการค้าบุคคลและการค้าประเวณีโดยการมุ่งกำจัดปราบปรามบรรดาคนกลางและผู้แสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณีของบุคคลอื่น เช่นกัน

1.4 พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 เนื่องจากปัจจุบันสถานบริการ มักจะเป็นสถานการค้าประเวณีในชื่อเท็จจริง หรืออย่างน้อยที่สุดเป็นแหล่งติดต่อติดต่อเพื่อไปค้าประเวณี หรือไปร่วมประเวณีข้างนอกและมีการแสดงในทางลามกอนาจาร หรือขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดี ซึ่งกฎหมายฉบับนี้ยังมีช่องว่างไม่สามารถเอาผิดกับผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการ ผู้จัดการ ฯลฯ ที่เปิดให้มีการแสดงในทางลามกอนาจาร ขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดี มีการค้าประเวณีในสถานบริการนั้น โดยให้ถือเป็นข้อสันนิษฐานเด็ดขาดว่า ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการ ผู้จัดการ ฯลฯ เป็นผู้กระทำความผิดตามนั้นถ้ามีการกระทำดังกล่าวในสถานบริการของตน ส่วนกรณีที่มีการออกไปร่วมประเวณีหรือค้าประเวณีนอกสถานบริการนั้น ถ้ามีพยานหลักฐานฟังได้ว่า ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการ ผู้จัดการ ฯลฯ ได้รับผลประโยชน์จากการค้าประเวณีนั้น ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการ ผู้จัดการ ฯลฯ ก็ต้องได้รับโทษและควรจัดตั้งคณะกรรมการควบคุมสถานบริการ และสารวัตรสถานบริการ เพื่อตรวจสอบควบคุมสถานบริการต่าง ๆ นอกจากนั้นควรจะมีการเพิ่มโทษแก่ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการ ผู้จัดการ ฯลฯ ให้สูงขึ้น และลงโทษทั้งจำคุกและปรับ และต้องมีการบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจัง เด็ดขาด

1.5 มาตรการคุมประพฤติและเพิ่มโทษ ควรนำมาตรการคุมประพฤติมาใช้กับตัวกลาง ผู้แสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณีของผู้อื่น เพื่อป้องกันการค้าความผิดซ้ำอีก และสำหรับผู้ที่มีการกระทำความผิดซ้ำอีกนั้น ก็ควรที่จะเพิ่มโทษให้สูงขึ้น เพื่อให้เกิดการเข็ดหลาบและมีความยับยั้งชั่งใจที่จะกระทำความผิด

1.6 ควรจะนำหลัก Conspiracy Law มาใช้เพื่อป้องกันการกระทำอาชญากรรมก่อนจะถึงขั้นพยายามกระทำความผิด เป็นการลงโทษก่อนขั้นเตรียมการ ซึ่งเป็นการป้องกันก่อนความผิดจะเกิด ซึ่งในการกระทำความผิดเกี่ยวกับการค้าบุคคลโดยเฉพาะอย่างยิ่งการค้าบุคคลระหว่างประเทศ มักจะมีการดำเนินงานเป็นขบวนการ หรือมีการร่วมทุนกันเป็นแก๊ง และเป็นการกระทำที่ได้ก่อให้เกิดผลร้ายและความเสียหายอย่างกว้างขวางในการลงโทษผู้กระทำความผิด ผู้ที่อยู่เบื้องหลังของการกระทำความผิดมักจะ ไม่ถูกลงโทษ ด้วยเหตุ

ดังกล่าวจึงควรนำหลัก Conspiracy มาใช้กับการกระทำความผิดในลักษณะนี้ เพื่อเป็นการป้องกันผลร้ายก่อนที่จะเกิดขึ้นและเป็นการลงโทษต่อผู้อยู่เบื้องหลังของการกระทำความผิด

อย่างไรก็ตาม ในเรื่องกฎหมายนอกจากจะมีกฎหมายหลายฉบับต้องการการแก้ไขปรับปรุงแล้ว สิ่งที่สำคัญที่สุดและเป็นปัญหาที่สุดของไทยในปัจจุบันนี้คือ การบังคับใช้กฎหมาย ฉะนั้นนอกจากจะแก้ไขปรับปรุงกฎหมายให้เหมาะสมมีประสิทธิภาพแล้ว รัฐบาลจะต้องบังคับบัญชาให้หน่วยงานของรัฐและเจ้าหน้าที่ของรัฐบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมายอย่างมีประสิทธิภาพ โดยไม่เลือกปฏิบัติและไม่หลีกเลี่ยงละเว้นการบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมายด้วย

2. การเข้าร่วมลงนามเป็นภาคีในอนุสัญญาว่าด้วยการปราบปรามการค้าบุคคลและการแสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณีของบุคคลอื่น เนื่องจากประเทศไทยยังมิได้ร่วมลงนามเป็นภาคีแห่งอนุสัญญาว่าด้วยการปราบปรามการค้าบุคคลและการแสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณีของบุคคลอื่น ค.ศ. 1950 ฉะนั้น เพื่อศักดิ์ศรีของประเทศไทยในฐานะที่ประเทศไทยเป็นอารยะประเทศ ประเทศหนึ่งและเพื่อประโยชน์จากการสนับสนุนและร่วมมือกันระหว่างภาคีแห่งอนุสัญญาและจากสหประชาชาติที่จะปราบปรามการค้าบุคคล และแก้ไขปัญหาโสเภณี ประเทศไทยจึงควรลงนามเข้าร่วมเป็นภาคีแห่งอนุสัญญาฉบับดังกล่าว

3. การแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจ เนื่องจากปัญหาทางเศรษฐกิจเป็นสาเหตุสำคัญของการค้าประเวณี ดังนั้น การแก้ไขปัญหาโสเภณีจึงจำเป็นต้องแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจซึ่งประเทศไทยกำลังประสบอยู่ในขณะนี้ ซึ่งประเด็นสำคัญที่รัฐบาลควรให้ความสนใจ มีดังนี้

3.1 การแก้ไขปัญหาคาความยากจนของราษฎรในชนบท เนื่องจากโสเภณีเกือบทั้งหมดที่มีอยู่ในประเทศไทยมาจากชนบท เห็นความแห้งแล้ง ความยากจน เพื่อมาประกอบอาชีพในตัวเมืองหารายได้จุนเจือครอบครัว ดังนั้น หากสามารถแก้ไขปัญหาคาความแห้งแล้ง ความยากจนของราษฎรในชนบทได้แล้ว ก็จะสามารถแก้ปัญหาโสเภณีได้ระดับหนึ่ง

3.2 การแก้ไขปัญหาวะการว่างงานของประชาชน การว่างงานของราษฎรได้มีส่วนผลักดันให้ทั้งผู้ไร้การศึกษาและมีการศึกษาหันเหชีวิตเข้าสู่การค้าประเวณี รัฐบาลควรมีทำที่ที่จริงจังต่อปัญหานี้ ซึ่งนับวันมีแต่จะทวีความรุนแรงขึ้น

3.3 การยกระดับค่าครองชีพ และกระจายรายได้ นอกจากปัญหาการว่างงานแล้ว ปัญหารายได้ของราษฎรที่ไม่เพียงพอกับค่าครองชีพที่ปรับตัวสูงขึ้น เป็นสิ่งที่รัฐบาลจะต้องเร่งแก้ไข รายได้ที่ไม่เพียงพอกับค่าใช้จ่ายในชีวิตประจำวันได้ผลักดันให้หญิงจำนวนมากหารายได้พิเศษด้วยการค้าประเวณี นอกจากนี้การยกระดับค่าครองชีพของประชาชนแล้วการกระจายรายได้ไปสู่ประชาชนอย่างทั่วถึงและเป็นธรรมก็นับว่าเป็นสิ่งจำเป็นเช่นเดียวกัน ความผิดพลาดของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 1-5 ซึ่งได้ส่งผลให้ปัญหาความยากจนของราษฎรนอกจากจะไม่ได้รับการแก้ไขแล้ว ยังทับถมทวีขึ้นอีกด้วย นั่นคือความผิดพลาดที่ไม่ได้มีมาตรการที่เป็นจริง เพื่อการกระจายรายได้ไปสู่ประชาชนอย่างทั่วถึงและเป็นธรรม โดยเฉพาะประชาชนในชนบทได้รับผลจากการพัฒนาของรัฐบาลน้อยมาก เมื่อเทียบกับราษฎรในเขตเมือง

การแก้ปัญหาทางเศรษฐกิจที่กล่าวมานี้ ย่อมไม่อาจบรรลุผลสำเร็จได้ หากปราศจากซึ่งความตั้งใจและความจริงจังของผู้มีหน้าที่รับผิดชอบอันได้แก่ รัฐบาลซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรงต่อการพิจารณาชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนภายในชาติ

4. การแก้ไขสภาพปัญหาสังคม ค่านิยม และปัจจัยแวดล้อมอื่น ๆ โดยการรณรงค์สร้างค่านิยมที่ถูกต้องให้แก่ชายและหญิง ไม่ให้หญิงตกเป็นวัตถุทางเพศ ปลูกฝังให้รักศักดิ์ศรี หวงแหนวัฒนธรรมที่งดงาม สร้างค่านิยมต่อต้านการไปค้าประเวณี และแก้ไขสภาพสังคมที่นิยมวัตถุ แข่งขันกันในเรื่องวัตถุและฟุ้งเฟ้อเพื่อห่มเพื่อขาย สร้างค่านิยมให้ประหยัดไม่ตกเป็นทาสของวัตถุ รวมตลอดถึงการแก้ไขยั้งปัจจัยแวดล้อมทั้งหลายที่อาจจะสนับสนุนส่งเสริมการค้าประเวณี เช่น การส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยใช้ผู้หญิงและการบริการทางเพศเป็นสิ่งดึงดูด การอนุญาตให้มีสถานบริการรูปแบบต่าง ๆ จำนวนมาก โดยปราศจากการควบคุมที่ดี ๆ

5. การพัฒนาสตรี ในส่วนของการพัฒนาสตรีนี้ ปัญหาที่ได้ส่งผลทั้งทางตรงและทางอ้อมให้มีการค้าประเวณีได้แก่ ค่านิยมของสังคมที่ดุดกสตรีเพศ มีการเลือกปฏิบัติต่อสตรีเพศในเรื่องต่าง ๆ มากมาย และที่สำคัญได้แก่การเลือกปฏิบัติเกี่ยวกับการจ้างงาน ทำให้ผู้หญิงมีโอกาสห้างานได้น้อยกว่าชาย จึงเกิดภาวะการว่างงานในแรงงานหญิงจำนวนมาก ขณะเดียวกันแม้จะจ้างแรงงานหญิงก็มีการเลือกปฏิบัติต่อแรงงานหญิง เช่น ค่าจ้าง สวัสดิการต่าง ๆ เป็นต้น การที่จะแก้ไขปัญหเหล่านี้ได้ ผู้เขียนเห็นว่า ควรจะต้องดำเนินการในสิ่งเหล่านี้

5.1 แก้อัยยะ เบียบ กฎหมายที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้สิทธิของสตรีเท่าเทียมกับชาย ขณะเดียวกันก็ให้มีมาตรการหรือกฎหมายที่ควบคุมเอาโทษกับการเลือกปฏิบัติต่อหญิง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การจ้างงานแรงงานหญิง

5.2 ท้าการรณรงค์อย่างจริงจังต่อเนื่อง เกี่ยวกับสิทธิสตรี เพื่อให้เป็นที่ยอมรับกันของทุกวงการ ทุกระดับ ทุกสังคมชั้นชั้นว่า สตรีเท่าเทียมกับชาย มีสิทธิความสามารถเท่าเทียมกับชาย มีศักยภาพในการพัฒนาสังคมเช่นเดียวกับชาย การดูถูกและกดขี่สตรีเพศจะต้องหมดสิ้นไป ทั้งนี้โดยรัฐบาลต้องจัดให้มีหน่วยงานระดับชาติรับผิดชอบโดยตรง เพื่อทำการรณรงค์ ปลุกเร้าให้สตรีให้ตระหนักในสิทธิและศักยภาพของตน โดยต้องดำเนินการในทุกรูปแบบ ทุกวิถีทาง และจัดให้มีหน่วยงานย่อยของรัฐบาลในระดับภูมิภาคและท้องถิ่น เพื่อให้วิธีการดังกล่าวนี้บรรลุผลควรได้กำหนดหลักการสำคัญไว้ว่าในแผนพัฒนาเศรษฐกิจฯ ของประเทศให้ชัดเจน เพื่อเป็นหลักประกันว่าสิ่งนี้จะต้องได้รับการปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง และนอกจากนี้ควรให้การสนับสนุนองค์กรเอกชนที่มีบทบาทในการพัฒนาสิทธิสตรี เนื่องจากปรากฏว่าปัจจุบันนี้องค์กรเอกชนจำนวนมากได้ดำเนินการในด้านนี้ แต่ขาดการสนับสนุนจากรัฐ การให้การสนับสนุนจะช่วยให้ภารกิจการพัฒนาสตรีได้รับความสำเร็จเร็วขึ้น

กล่าวโดยสรุป การแก้ไขป้องกันการไปค้าประเวณีในต่างประเทศจะต้องใช้วิธีการแก้ไขปัญหาทั้งในระยะสั้นและในระยะยาวประกอบกัน คือ แก้ไขปรับปรุงระเบียบกฎหมายและบังคับใช้กฎหมายพร้อมไปกับการแก้ไขปัญหาค่าต้นตอของปัญหานั้น การแก้ไขปรับปรุงระเบียบและกฎหมายเป็นการแก้ไขปัญหาที่ปลายเหตุ ซึ่งมีผลยับยั้งการเดินทางไปค้าประเวณีได้ส่วนหนึ่ง แต่หากรัฐบาลมิได้แก้ไขปัญหาค่าต้นตออันเป็นการแก้ไขปัญหาค่าต้นเหตุของปัญหาแล้ว แม้จะแก้ไขปรับปรุงกฎหมายได้ดีเลิศที่สุดก็ไม่อาจจะหยุดยั้งคนที่อยากไปและหาทางหลีกเลี่ยงได้ ดังปรากฏวิธีการหลีกเลี่ยงนานาประการซึ่งส่วนหนึ่งได้ปรากฏในวิทยานิพนธ์นี้ในตอนต้นแล้วนั้น และอย่างไรก็ตาม หัวใจของการแก้ปัญหาค่าต้นตอการไปค้าประเวณีในต่างประเทศนี้ ก็คือนโยบายที่ชัดเจน ความจริงจัง และการให้ความสำคัญต่อการแก้ปัญหานี้ของรัฐบาล